

Arrest

Nr. 31 590 van 15 september 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 5 april 2005 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 maart 2005.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het verzoekschrift tot voortzetting ingediend op 9 februari 2007.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 31 juli 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 september 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat J. HELSEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Vluchtrelaas

Volgens uw verklaringen zou u de Iraakse nationaliteit bezitten, Armeens christen zijn en afkomstig zijn van het dorp Avgani in de buurt van Zakho. U zou gehuwd zijn met (S.A.B.) (O.V. 5.684.517) en zou in Irak gewerkt hebben als kapper en landbouwer. In september 2004 zouden gewapende en gemaskerde mannen uw huis in Avgani zijn binnengevallen. Uw zoon (H.) zou door hen gedood zijn en uw dochter zouden ze hebben meegenomen. U zou een klacht hebben ingediend bij de burgemeester van uw dorp maar hij zou geen hulp hebben kunnen bieden. Enkele dagen later zou u door een dorpsgenoot gewaarschuwd zijn dat u en uw gezin zouden worden gedood indien u een klacht zou indienen in Zakho. Uit schrik voor nieuwe problemen zou u samen met uw echtgenote en uw zoon (H.) en zijn gezin Irak ontvlucht zijn. Jullie zouden samen naar Istanbul zijn gereisd. In Istanbul zou uw zoon met zijn gezin

in een andere vrachtwagen zijn gestapt en sindsdien zou u niets meer van hen hebben vernomen, Op 16 november 2004 zou u samen met uw echtgenote in België zijn aangekomen. De volgende dag, op 17 november 2004, diende u aan asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. U was hierbij niet in het bezit van enig reis- en/of identiteitsdocument.

B. Motivering

Niettegenstaande de initiële ontvankelijkheidsbeslissing door de Dienst Vreemdelingenzaken dient na een grondig onderzoek van uw asioldossier te worden vastgesteld dat er in uw hoofdte niet kan worden gesproken van een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Er dient immers te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde Iraakse nationaliteit en afkomst uit Avgani.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw geografische kennis van het gebied waarin u verklaart te hebben gewoond zeer beperkt is. U verklaart afkomstig te zijn uit Avgani dat een half uurtje met de wagen van Zakho zou zijn gelegen (zie gehoorverslag CGVS, p. 2). U bent in staat een aantal dorpen rond het uwe te noemen maar uw verdere geografische kennis blijkt uiterst beperkt. Zo zegt u foutief dat uw dorp in de provincie Zakho ligt en kan u geen enkele andere provincie in Irak opnoemen (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Verder verklaart u dat er in uw dorp een kleine beek was maar beweert u voorts niet op de hoogte te zijn van het bestaan van andere rivieren in de buurt (zie gehoorverslag CGVS, p. 7 en p. 8). Nochtans zijn er in uw voorgehouden geboortestreek tal van andere rivieren aan te treffen. Iemand die beweert in hoofdzaak van landbouw te hebben geleefd behoort hierover toch enige kennis te bezitten. Verder blijkt uit uw verklaringen dat u enkele gronden had op zo'n vijftien minuten te voet van uw huis, gelegen tussen uw dorp en het dorp Derkar. U voegt eraan toe dat u er wel eens naartoe ging. Toen u echter gevraagd werd uw route naar uw gronden te beschrijven, zegt u dat u hierover niets meer weet (zie gehoorverslag CGVS, p. 8), hetgeen uiterst opmerkelijk is.

Vervolgens is ook uw kennis aangaande de politieke situatie in uw beweerde streek/land van herkomst uiterst beperkt. Zo bent u niet op de hoogte welke de naam is van de twee grootste Koerdische partijen in Irak (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Evenmin weet u wie Massoud Barzani en Talabani zijn of weet u wie aan de macht was in uw regio (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). Bovendien kan u niet aangeven wie de zogenaamde peshmerga's zijn en waarvoor zij precies staan (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). Verder moet u het antwoord schuldig blijven wanneer u wordt gevraagd of Saddam Hussein ooit aan de macht was in uw regio, noch kent u de naam van de politieke partij van Saddam Hussein (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). Alsook weet u niet sinds wanneer Koerdistan een autonoom gebied werd, noch weet u of er ooit gevechten in uw regio hebben plaatsgevonden (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). Ook wanneer u wordt gevraagd de Koerdische vlag te beschrijven moet u het antwoord schuldig blijven (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Zelfs al bent u nooit naar school gegaan en kwam u nooit ver buiten uw dorp, toch kan van iemand die volgens zijn verklaringen reeds 74 jaar in Irak woont toch enige elementaire kennis worden verwacht.

Tot slot dient te worden vastgesteld dat u uw identiteit en nationaliteit met geen enkel document kan staven. U zegt wel in het bezit te zijn geweest van een identiteitskaart en een nationaliteitsbewijs maar toen u werd gevraagd welk verschil er bestaat tussen beide documenten antwoordt u het volgende: "Hoe kan ik dit nu weten" (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). Bovendien zijn uw verklaringen in verband met uw identiteitsdocumenten niet coherent met hetgeen uw echtgenote voor het CGVS verklaarde. Zij beweerde namelijk dat u nooit in het bezit was van een nationaliteitsbewijs (zie gehoorverslag CGVS, p. 4).

Bovenstaande elementen stellen dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde Iraakse afkomst. Aldus kan ook geen geloof worden gehecht aan uw vluchtrelaas dat zich immers volledig in Irak zou afspeelen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet voldoet aan de criteria die werden vastgelegd in het Vluchtelingenverdrag (Conventie van Geneve van 28 juli 1951) en bijgevolg niet als vluchteling kan worden erkend."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert aan dat de redenen die de Commissaris-generaal naar voor brengt moeten worden gekaderd binnen de situatie waarin hij zich bevindt.

Hij betoogt dat hij analfabeet is, nooit naar school ging, hardhorig is en nerveus was tijdens de beide interviews. Verzoeker stelt dat hij moeilijkheden had met het begrijpen van de tolk. De verschillen tussen de interviews zouden voor een groot deel hierdoor kunnen worden verklaard.

Daarenboven zouden een aantal zaken door de Commissaris-generaal verkeerd zijn ingevuld. Hij kent wel degelijk de buurt waar hij vertoefde, doch van een analfabeet mag geen uitgebreide kennis worden verwacht. De schoolkennis waarnaar werd gepeild is cultuurgebonden en ook de hoge ouderdom en gehoorcapaciteit spelen een rol.

Verzoeker kent uiteraard wel de naam van Saddam Hussein. Dat de gemachtigde van de Commissaris-generaal beweert dat hij diens naam niet kent maakt duidelijk dat hij en verzoeker elkaar niet goed begrepen, ondanks de tolk. Kennis hebben van Saddam Hussein is zo evident, zelfs voor iemand die niet afkomstig is van Irak, dat dit gegeven in de verf zet dat verzoeker deze vraag en andere vragen niet correct heeft begrepen.

Daarenboven acht hij het merkwaardig dat de Commissaris-generaal bij zijn echtgenote niet opmerkt dat zij de buurdorpen niet bij naam kent, terwijl hij dit bij verzoeker wel opmerkt. Dit zou betekenen dat zijn echtgenote de vraag naar de omliggende dorpen positief kon beantwoorden. Het zou toch merkwaardig zijn dat zij deze vraag kon beantwoorden indien zij niet van het dorp afkomstig zou zijn.

De vraag naar de rivieren acht verzoeker te vaag. Hij is nooit naar school geweest en stelt zich de vraag of jongeren die naar het bijzonder onderwijs gaan in België weten welke rivieren in België stromen.

Verzoeker doet beroep op de bescherming door de Conventie van Genève en stelt dat zijn vrees voor vervolging gegrond is. Volgens hem zijn er geen redenen voorhanden om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling te weigeren op basis van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet).

2.1.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197).

Verzoeker brengt geen begin van bewijs bij om zijn voorgehouden identiteit, nationaliteit en afkomst te staven, hetgeen een negatieve indicatie vormt voor zijn geloofwaardigheid.

Zijn verklaring aangaande de verschillen tussen de interviews is niet dienstig, daar hem geen verschillen tussen de interviews worden verweten, doch zijn aanvraag werd afgewezen door de Commissaris-generaal op grond van een gebrek aan kennis omtrent zijn beweerd regio van herkomst. Verzoekers betoog omtrent het feit dat de gemachtigde van de Commissaris-generaal zou beweren dat hij de naam van Saddam Hussein niet kent mist feitelijke grondslag. Noch in de bestreden beslissing, noch tijdens het gehoor bij het Comimssariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) werd aan verzoeker verweten de naam van Saddam Hussein niet te kennen.

Dat verzoeker analfabeet is en nooit naar school ging staat er geenszins aan in de weg dat van hem redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in staat is te antwoorden op elementaire kennisvragen omtrent zijn voorgehouden regio van herkomst. Van een kandidaat-vluchteling kan worden verwacht dat deze, zelfs indien hij een lage scholingsgraad heeft genoten, op zijn minst kan antwoorden op eenvoudige vragen in verband met de streek waarvan hij beweert afkomstig te zijn.

Niettemin blijkt uit het gehoorverslag dat verzoeker, ondanks dat hij gedurende meer dan zeventig jaar in Irak zou hebben gewoond (i) zijn dorp zelf situeerde vlak bij Zakho, doch vervolgens niet kon aangeven hoever deze twee plaatsen van elkaar zijn gelegen (administratief dossier, stuk 5, p.2) (ii) niet bleek te weten welk geld er precies in omloop is in Irak (ibid., p.3) (iii) niet weet wat Badini of Sorani is, terwijl het een algemeen bekend feit is dat dit talen zijn die in verzoekers voorgehouden regio van herkomst worden gesproken (ibid., p.6) (iv) de Koerdische vlag niet kon omschrijven (ibid., p.7) (v) niet kon aangeven of Zakho een provincie was en geen andere provincies kon opsommen in Irak (ibid., p.7)

(vi) de namen van de twee grootste Koerdische partijen in Irak niet kon geven (ibid., p.7) (vii) geen weet had van de rivieren in de omgeving, hetgeen des te meer klemde daar hij leefde van de landbouw (viii) niet kon aangeven via welke weg hij naar zijn eigen gronden ging (ibid., p.8) (ix) niet weet wie de Peshmerga's zijn of waar zij voor staan (ibid., p.9) (x) niet weet wie Massoud Barzani en Talibani zijn (ibid., p.9) (xi) evenmin kon aangeven of er in het verleden ooit gevechten zijn geweest in zijn regio (ibid., p.9) (xii) nooit eerder heeft gehoord van de Intifada in Noord-Irak (ibid., p.9) (xiii) niet weet wie er aan de macht was in zijn regio (ibid., p.9) (xiv) de naam van de partij van Saddam Hussein niet kent (ibid., p.9) (xv) evenmin kan aangeven of Saddam Hussein in zijn regio ooit aan de macht was (ibid., p.9) (xvi) niet weet wanneer het Koerdische gebied autonoom werd (ibid., p.9) (xvii) verklaarde zowel een identiteitskaart als een nationaliteitsbewijs te hebben gehad, doch niet kon aangeven wat het verschil was tussen beide (ibid., p.11). Ingevolge de voorgaande vaststellingen, kan er geenszins geloof worden gehecht aan verzoekers beweerde regio van herkomst.

Verzoekers betoogde dat het merkwaardig is dat bij zijn echtgenote niet wordt opgemerkt dat zij de buurdorpen niet bij naam kent, terwijl dit bij hem wel wordt opgemerkt, mist feitelijke grondslag. De bestreden beslissing stelt immers uitdrukkelijk dat verzoeker in staat bleek een aantal dorpen rond het zijne te noemen. Dat hij en zijn echtgenote een aantal buurdorpen konden noemen weegt echter geenszins op tegen het hoger vastgestelde, frappante gebrek aan kennis in hoofde van verzoeker omtrent de gestelde elementaire vragen met betrekking tot zijn beweerde regio van herkomst.

Waar verzoeker aanvoert dat hij nerveus was tijdens de interviews, dient te worden opgemerkt dat iedere kandidaat-vluchteling ten tijde van de gehoren weliswaar onder een zekere mate van spanning staat, doch dat dit er geenszins aan in de weg staat dat kan worden verwacht dat deze kan antwoorden op elementaire kennisvragen omtrent zijn voorgehouden regio van herkomst. Overigens blijkt nergens uit de gehoorverslagen dat er zich problemen hebben voorgedaan en kan hieruit worden afgeleid dat de gehoren op een normale wijze zijn geschied.

Verzoeker brengt geen begin van bewijs bij waaruit blijkt dat hij ingevolge zijn leeftijd niet in staat zou zijn om te antwoorden op de gestelde vragen. Hij brengt evenmin enig begin van bewijs bij omtrent zijn hardhorigheid. Hoe dan ook kan verzoekers post factum bewering dat hij de tolken tijdens de interviews niet zou hebben begrepen niet worden aangenomen. Hij verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij de tolk goed begreep en geen bezwaar had tegen de tolk. Het verslag werd aan hem voorgelezen in het Kurmanji, waarna hij het uitdrukkelijk aanvaardde (administratief dossier, stuk 16). Bij het CGVS werd aan verzoeker gevraagd of hij de tolk begreep en er werd aangegeven dat eventuele problemen, al dan niet met betrekking tot de tolk, gemeld moesten worden (administratief dossier, stuk 5, p.1), hetgeen verzoeker heeft nagelaten te doen. Uit het gehoorverslag blijkt dat het gehoor op normale wijze is geschied en kan niet worden afgeleid dat er zich vertaalproblemen zouden hebben voorgedaan.

Gelet op het feit dat verzoeker zijn afkomst van Noord-Irak niet aannemelijk maakt, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die hij aldaar zou hebben ondervonden. Derhalve kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.1. Verzoeker voert in ondergeschikte orde aan dat er een reëel risico bestaat op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Hij stelt dat een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict een voldoende grond is om bescherming te vragen. Hij geeft aan burger te zijn van een land waar er een georganiseerd, aanhoudend intensief gewapend conflict heerst.

2.2.2. Verzoeker brengt geen begin van bewijs bij omtrent het feit dat de situatie in Noord-Irak zou voldoen aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Hoe dan ook is zijn betoog aangaande de in Irak voorhanden zijnde situatie niet dienstig, daar er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden regio van herkomst (zie sub 2.1.2).

Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst immers niet volstaan doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Er moet rekening worden gehouden met de feitelijke toestand, dit is de toestand in de regio waar de aanvrager in het land van herkomst feitelijk heeft verbleven (RvS 4 juni 2009,

beschikking nr. 4513). Verzoeker maakt zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen. Derhalve toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat er in zijn hoofdte zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend en negen door:

dhr. W. MULS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. DE POOTER, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE POOTER

W. MULS